

Qui noi coneix... Rosa Porquet, una història de lleure

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

Si fos el cas que el nom no us digués res, podeu quedar-vos amb el cognom. Porquet. Gent de caràcter, tots fets i nats a les Escodines, en una escala que arrenca amb el Pere i passa per l'Anna, la Mireia i la Rosa. Rosa Porquet i Prat: la del CAE, sí! Més de mitja vida compromesa amb l'educació no formal. La Rosa, que és de 1972, va estudiar als Infants i després, seguint el periple de les monges del Sagrat Cor, acabà la primària a la nova escola de la Parada. I, un cop de roc més ençà, va enllestir BUP i COU al Pius Font i Quer. Sense ensurts, al cap dels cursos reglamentaris es llicenciava amb 23 anys en Pedagogia a l'Autònoma. Fet i fet, una bona noia, transparent i riallera, a qui molts anys abans l'atzar havia dut de colònies amb l'esplai de Vic-Remei, potser perquè allà el seu cosí hi feia de monitor. L'experiència va tenir els aires d'un episodi iniciàtic, a Joanetes: -«Recordo que l'endemà d'haver tornat vaig necessitar telefonar a tots els companys de colònies perquè ja els trobava a faltar!». La Rosa no se'n sabia avenir, i a partir d'aleshores seguí entusiasmada un itinerari com a nena, com a noia i com a monitora també. Fins que va acabar la carrera i li va sortir la possibilitat de fer cursos al CAE per als futurs monitors. Cal recordar que ja no se n'ha mogut? D'això ara en fa 25 anys, i en aquest temps hi ha pogut fer de tot i força però, molt especialment, dues dècades com a responsable de formació. Després també va estudiar Psicopedagogia, es va casar, se'n va anar a viure a Santpedor i hi va tenir dues criatures. I entre una cosa i una altra encara avui, com l'endemà de Joanetes, la trobareu convençuda del potencial que té educar en el lleure, un espai ideal per adquirir les competències bàsiques que ara mateix també el sistema escolar reclama. Amb l'única pega que, atès que es tracta d'educació no-formal, es fa molt feixuc demostrar amb evidències tecnicoadministratives els beneficis del mètode davant dels poders públics. Vehement com és, la Rosa reclama aleshores a les administracions que hi vagin, «que vinguin a veure com fem les coses, i s'adonaran que no tot es pot reduir a una qüestió de terminis o la d'un paper en concret». Després es torna a enriolar, i diu que potser és massa emocional, i que sort en té del Nasi Muncunill, que al CAE li fa com de parella, amb un vessant més cerebral. I una cosa porta l'altra: ara s'interessa per la programació neurolingüística, la grafologia o el creixement personal. I al costat dels eneagrames o la crisi dels quaranta-i-tants, us enalteix els dos fills que són l'Oriac i la Bruna. Això, i la pràctica de l'esport, que és molt més que una teràpia, corrent dos i tres cops per setmana: la Rosa ve de fer una altra mitja marató de muntanya i se sent radiant. I se sap forta i entusiasta talment ho són aquells qui cada dia se saben triar camí i, si fos a convenir, drecera i tot.